

חלוציות בחיי יום יום

בשש השנים האחרונות, עבדתי עם צפורה בחדר אחד, במחסן הבגדים, בתיקונים.

צפורה היתה אצילת נפש, אדם חכם וישר. ידעה לקיים חלוציות בחיי יום יום. הסתפקה במועט. את סלפוקה מצאה במעשה יצירה, בציור ובעבודה, בקריאת ספר טוב ובאהבת ילדיה ונכדיה. כלפי חוץ נראתה כמסוגרת, אולם עם הקרובים לה היתה גלוית לב. מספרת על חיה, אהבתה לנופי הארץ. כאבה את יציאת בתה מן הארץ וחיה בתקוה, כי תחזור לכאן עם משפחתה.

יחסיה עם בנותיה היו לא רק יחסי אם-בת, כי אם יחסי חברות קרובות. דאגה מאד למלוי יום העבודה; במשך הרבה שנים לא "לקחה" את הימים שהיו מיועדים לציור, כי לא ראתה אפשרות לכך מבחינת הנהלת החשבונות, בהם עבדה בשנים הקודמות.

בתקופת מחלתה הקשה השתדלה לא להכביד על המטפלים בה; לא דיברה על יסוריה ומכאוביה. השתדלה להיות "עצמאית", גם במחלתה, כפי שהיתה לאורך שנות חיה בתוכנו.

בזכור אותך בהערכה רבה צפורה חברתנו.

צפורה בן-יהודה